

יו"ע ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת חוקת

ה' תמוז תשפ"ג 1186

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע			
7:31	7:23	7:28	7:13
הדלקת נרות			
8:31	8:35	8:33	8:31
מוצאי שבת			
9:15	9:21	9:18	9:15
רבנו תם			

הילולא דצדיקא

- ה - רבי צאלח כהן זנגי
- ו - רבי חיים די-לה-רוזה מח"ס 'תורת חכם
- ז - רבי שמחה בונם אלטר האדמו"ר מגור
- ח - רבי חיים משאש מח"ס 'נשמות חיים'
- ט - רבי יקותיאל יהודה הברשטאם
- י - רבי דוד חסין
- יא - רבי צבי הירש מזידיטשוב

משביר לדוד תכלית האדם קידוש שם שמים

סמל ומופת לאדם גדול שבמעשיו הגדולים, בקדושתו ובנועם הליכותיו קידש שם שמים בעולם והאחיב את ה' יתברך על הבריות, זכר צדיק וקדוש לברכה.

היות זוהי עיקר תכלית האדם בעולם, להרבות כבוד שמים ולקדש את שמו יתברך ברבים, ומשה אהרן המעיטו בשגגה ושלא במתכוון את כבוד ה' יתברך על ידי הכאת הסלע "ענין לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל", על כן נענשו בעונש כה קשה שלא זכו להביא את ישראל לארץ הקודש.

וכמוכן שתיבזה עו על משה ואהרן הייתה דקה מן הדקה, לפי שהקב"ה מדקדק עם חסידיו כחוט השערה. אולם אין ספק בכך שמשה רבנו ע"ה דאג במשך כל ימי חייו וקינא לשמו הגדול יתברך. הוא מסר נפשו בכדי להגדיל ולהאדיר את כבוד ה' יתברך בעולם וכל משאת נפשו הייתה כיצד להגדיל את כבודו ולהעצים את מלכותו של הקב"ה בעיני הבריות, אלא שכאן טעה משה והכה את הסלע וכאמור היה בזה חטא דק מן הדק של מיעוט בכבוד שמים ביחס למעלתו של משה, ועל כן נענש.

אולם עדיין קשה לי העניין. הייתכן שעונש כה קשה יגיע למשה ולאהרן רק מחמת טעות כה קטנה לכאורה של הכאת הסלע במקום דיבור עימו?

אלא שנראה לי לפרש בסייעתא דשמיא כי מלבד קידוש שם שמים שנמנע בעקבות הכאת הסלע, אילו היו משה ואהרן אכן פונים לסלע ומדברים אליו - היה בזה לימוד מוסר השכל לדורות עולם, ואת הלקח הזה הפסידו בני ישראל בהכאת הסלע. וכך אומר המדרש (ילקוט שמעוני כ') "ודברתם אל הסלע" אמר לו - כשנער קטון רבו מכה ומלמדו, כיוון שהגדיל בדיבור - הוא מייסרו. כך אמר הקב"ה למשה כשהיה סלע זה קטן הכית אותו שנאמר (שמות יז, ו) "הכית בצור" אבל עכשיו "ודברתם אל הסלע" שנה עליו פרק אחד והוא מוציא מים מן הסלע, עד כאן דברי המדרש.

כלומר רצה הקב"ה שבני ישראל ילמדו מכאן פרק נפלא ויסוד הכרחי בנושא החינוך לדורות. שכאשר הבנים קטנים עדיין, אפשר לייסר אותם ברצועה ולהכותם מעט לצורך חינוך. אולם משגדלו הנערים - שוב אין טעם ואין תועלת בהכאתם, אלא יש לחונכם על ידי דיבור ושיח בנועם ובנחת רוח. פרק אחד, הלכה אחת במתיקות ובעדינות יגרמו לו לנער להתרצות להתקרב אל התורה, ואז יהיה ניתן לראות ולהיווכח שהוא יוציא מים - מי תורה מן הסלע שבקרבו.

את הלימוד העצום והנפלא הזה ביקש הקב"ה ללמד לישראל באמצעות הדיבור אל הסלע במקום להכותו, אולם כאשר הכה משה רבנו את הסלע בשגגה - הרי שבכך החטיא הוא את המטרה העיקרית ונמנע הלימוד לדורות. על כן כעס הקב"ה על משה ואהרן, והביאם על עונשם.

והיה רצון שזנכה תמיד לגדל ולקדש את שם ה' יתברך במעשיו, ושמו הנכבד יתעלה ויתקלס בקרב העמים, אמן ואמן.

"ענין לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל לכן לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם" (במדבר כ, יב) כותב רש"י: להקדישני, שאלו דיברתם אל הסלע והוציא, הייתי מקודש לעיני העדה ואומרים - מה סלע זה שאינו מדבר ואינו שומע ואינו צריך לפרנסה מקיים דיבורו של מקום, קל וחומר אנו, עד כאן לשונו.

עיקר תכלית האדם עלי אדמות שיקדש את שם ה' יתברך על ידי מעשיו הטובים וירבה כבוד שמים בעולם. ואם עשה זאת בפרהסיא ונתקדש שם ה' ברבים מעלתו גדולה ועצומה לאין ערוך מן המקדש את שם ה' בצנעה. וכמו שאמרו חז"ל (סוטה י, ב) יוסף שקידש שם שמים בסתר, זכה והוסיפו לו אות אחת משמו של הקב"ה. יהודה שקידש שם ה' בפרהסיא זכה ונקרא כולו על שמו של הקב"ה. ובשעה שאדם עוסק בתורה בדחילו ורחימו ומקיים את מצוות ה' אלוהיו באהבה ובחיבה הרי על ידו מתקדש שמו של הקב"ה בעולם, לפי שזוהו עיקר מטרת התורה והמצוות. וכמו שאמרו חז"ל (ילקוט ואתחנן תלת"ז) לא ניתנה תורה אלא כדי לקדש את שמו הגדול. ועוד איתא במדרש (תנחומא ויגש ו) אמר הקב"ה לישראל

היו מכבדין את המצוות, שאם כבדתם אותן כאילו לי כבדתם. ואף המתגבר על יצרו הרע ונמנע מלשמוע לעצתו - הרי גם הוא מקדש את ה' במעשיו ונותן כבוד לאלוקיו. וכמו שאומרת הגמרא (סנהדרין מג, ב) כל הזוכה את יצרו ומתוודה עליו, מעלה עליו הכתוב כאילו כבודו להקב"ה בשני עולמות.

בחסדי שמים זכיתי לקרבה מיוחדת מאחד ממנהיגי הדגולים של הדור האי גברא רבה הגאון הגדול מרן רבנו מיכל יהודה ליפקוביץ זצוק"ל זיע"א, שבמעשיו הכבירים ובגודל קדושתו וטהרתו קידש את שם ה' יתברך בעולם, והרים את קרן התורה בעיני כלל הברואים. וכה גדלה אהבתי והערכתי אליו, עד כי לעיתים הייתי מתנהג למולו כבן קטן היושב בסמוך לאביו ואוחז בידי הקדושות מתוך תמיכה גדולה, היות וגופו היה רזה וחלוש מעוצמת עמל התורה שהייתה כל משאת חייו. ביתו היה בית פשוט וקטן, כדרכו בקודש להתנזר מן המתותרות ולהתרחק מהנאות העולם הזה עד קצה הגבול. ומן הבית הקטן הזה יצאה הוראה לכלל ישראל, כי היה ביתו תל תלפיות לדורשי תורה ולמבקשי מוסר והשקפה טהורה. כל הבאים אליו ללא יוצא מן הכלל התקבלו בסבר פנים יפות, במאור פנים ובאצילות נפלאה. פשטותו ונועם פניו הקרינו על כל באי ביתו והיוו יסוד להערכה הגדולה ולהערצה העצומה של אלפי תלמידיו ורובתו שומעי לקחו.

פעמים כשזכיתי לישיב במחיצתו היה משתף אותי בלבטיו בענייני השעה וכביכול הוא מתייעץ עימי ומבקש לשמוע את חוות דעתי. הוא העניק לי את התחושה שהוא מצפה למוצא פי ולדעתי האישית, כי ענווה גדולה הייתה בלבו ולא החזיק סיבואת לנפשיה. אשרי העם שככה לו, אשרי העם שאלו הם מנהיגיו וחבל על דאבדין ולא משתכחין. כי עד עתה היה העולם עם מרן רבי מיכל יהודה זצוק"ל, ואילו היום הוא בלעדיו. וזהו אינו אותו עולם, זהו עולם אחר ושונה כי פנה הודו, זיוו והדרו. זוהי דמות ודוגמא, אות

חזק וברוך

עיקר ההצלחה תלויה בשמירת העיניים

במראיהם החיצוני. זוהי בעצם המשמעות של ראייה אסורה, שבגלל ראייה אחת נענש חם לדורות עולם עד ימינו אנו. ולעומת זאת עלינו לדעת כי הפגם של הראייה הוא לאו דווקא כשמסתכל בדבר טמא, אלא לפעמים גם כשמסתכלים בדבר שהוא קדוש והוא לא לפי מדרגת האדם מיד נענשים עליו, כך שאם האדם מסתכל בדבר שהוא למעלה מדרגתו - יש בזה פגם בשבילו כי החומר והגשם שבו לא יכול להכיל קדושה כזו, ואין הוא רשאי להביט שם.

וכך מבואר על משה רבינו ע"ה כשראה את הסנה בוער באש ואינו אוכל, כשהבין שמראה זה הוא מראה אלוקים מיד הסתיר עיניו מלראות "כי ירא מהביט אל האלוקים" (שמות ג, ו). משה רבינו מבין שמראה זו גדול וקדוש, ואינו רוצה לתת לעיניו הגשמיות לראות את הקדושה הזו.

ועוד מצאנו שהתורה הקפידה על שבט הכהונה "ולא יבואו לראות כבלע את הקודש ומתו" (במדבר ד, ט). הרי שהקפידה התורה שלא יראו מי שאינו צריך את כלי הקודש. וכל כך לפי שקדושתם גבוהה ואין רשות לעין בשר רגילה לראות קדושה זו.

לעיתים הראייה וההסתכלות בחפצי קודש, מסוגלת למושך על האדם שפע רוחני גבוה וכוח עליון המסוגל להתקדשות ולטהרת הנפש. כך בהסתכלות על פני אדם צדיק בבחינת "והיו עיניך רואות את מוריך", וכך בהסתכלות על יריעת הספר תורה בשעה שקוראים התורה. הלא כך מציין רבינו חיים ויטאל זיע"א ב'שער הכוונות' (דרוש א' בענין קריאת ספר תורה) "ונבאר תחילה מנהג מורי שהיה נוהג לנשק הספר תורה וללוותו לילך אחריו כשמוליכין אותו מן ההיכל אל התיבה לקרות בו, ואח"כ היה נשאר שם סמוך אל התיבה עד שהיו פותחין הס"ת ומראין אותו לקהל כנודע, ואז היה מסתכל באותיות הספר תורה ממש, והיה אומר שעל ידי הסתכלות האדם מקרוב כל כך שיוכל לקרוא האותיות היטב על ידי זה נמשך אור גדול אל האדם".

שורש עיקר הצלחת האדם, כותב מרן הגאון רבי מיכל יהודה לפקוביץ זצ"ל בספרו 'אמרי דעת' (עמ' רנ"ו) הוא תלוי בעניין של שמירת העיניים, שהוא הגורם להצלחת האדם הן ברוחניות והן בגשמיות. וזה לשונו הטהור: "וכן יש לנו ללמוד את כל מאורעות הזמן הצרות והייסורים של הכלל ושל משפחות ויחידים, אשר אמנם דרכי ד' נסתרו מעמנו, אך יש לנו לתלות הרבה מהם שתלויים בעניין הטהרה והקדושה, כי שמירת העיניים וטהרת המחשבה זהו הדבר הראשון לכל הצלחת האדם, וגם הדבר האחרון המביא לידי קדושה של אין סוף עד רוח הקודש".

אם כן, נמצא שמעלת העין והראיה היא גדולה מאד, ויש שהראייה היא לטובה ויש שהראיה היא לרעה. ויסוד הדבר הוא מחמת שככל שהפעולה היא פחות גשמית, כך גם הפועל הנעשה ממנה הוא יותר גבוה. כך למשל הפעולה הנעשית על ידי הפה היא יותר גשמית מפעולת העין, והפעולה הנעשית על ידי כלי המימוש שבאה לידי ביטוי בידיים היא יותר גשמית מפעולת הפה. ולכן פעולת הראייה, שהיא על ידי תמונה בעין השכל, גם הפגם שלה וגם התועלת שלה הוא גבוה.

אם נבקש לעמוד על הכח העומד בראיית העין, נוכל למצוא בכמה מקורות בתורה ובדברי חז"ל, על התוצאות של ראיית נכונות, או ראיית לא נכונות, מהם נוכל ללמוד ולהשכיל על העניין הגבוה שיש בראייה.

בפרשת נח אנו לומדים על מעשה שם ויפת שהלכו אחורנית לכסות ערוות אביהם כדי שלא לראות את מה שלא היה בו צורך, והתורה מספרת על הברכות שהם זכו בשביל מעשה זה, וגם על הקללה שנתקלל חם, שהיה עבד לאחיו. ובמדרש נתחומא מבואר שהשתנה צורתו של חם "מפני שחם ראה ערות אביו נעשו עיניו אדומות, ועל שהגיד בשפתיו נעשו שפתותיו עקומות, ועל שחזר פניו נתחרך שער ראשו וזקנו", כפי שאנו רואים עד היום שכל זרעו של חם הם ממש משונים

דברי חכמים

פרפראות לפרשה משולחנם של חכמי התורה

ה'סוד' של היהודי הפשוט

חוק ברזל הוא בתורה הקדושה: חוקה חקקתי ואין לך רשות להרהר אחריה. כשיהודי חי עם אמונה פשוטה: "איני מבין הכל - אבל הקב"ה הוא שמבין את הכל", משם צומחת לו הישועה!

סיפר הרה"ק רבי העניך מאלכסנדר זצ"ל:

מעשה שהיה בשנים קדומות, היה בישוף אחד שונא ישראל והיה תקיף מאד בעיר שלו. הלה גזר גזירה על היהודים שיעמידו אחד מביניהם שיעמוד מולו לויכוח. אם הוא ינצח בויכוח, אזי יכול הוא לעשות עם היהודים כחפצו ולגזור עליהם גזירות. לעומת זאת, אם היהודי ינצח אותו בויכוח, דמו בראשו והיהודים יכולים לעשות לו כרצונם. עד כדי כך היה בטוח בחכמתו ובקיאיותו.

גזרו היהודים צום ומספד, וכל ידעו את מי לשלוח אל הויכוח. בא לפניו יהודי כפוי פשוט ואמר: אני אלך ואנצחנו. אמרו לו: הכיצד אתה איש בער תוכל לנצח את הבישוף המלומד הזה? אמר להם היהודי: עלי ועל צווארי.

מכיוון שלא היה להם מועמד אחר, הסכימו היהודים ואכן הכפוי הזה בא אל הויכוח.

הבישוף הכין בימה גדולה והושיב שם שרי צבא ומלכים ושרים למען תרבה גדולתו כאשר ינצח את היהודי. גם אלפי אנשים של העיר באו לשם בכדי לראות את הויכוח הגדול. והנה הגיע הכפוי שלנו, ניגש בזריזות אל מול הבישוף ושאלו:

מה פירוש המילים "איני יודע"?

ענה הבישוף: "איך וויס נישט" (אני לא יודע).

כאשר שמעו האנשים מסיבב שהוא משיב בפה מלא שאינו יודע, תיכף דחפוהו מעל הבימה והרגוהו אותו, כיון שהם לא הבינו מה שאל היהודי וכך סברו שהכפוי ינצח אותו בויכוח. ראו היהודים את תשועתם הגדולה ותמהו מאד, כיצד עלה בדעתו של היהודי הפשוט הזה לנצח את הבישוף המלומד? אמרו להם האיש: ראיתי ב"עברי טייטש" שכתוב על "איני יודע" - "איך וויס נישט". העליתי בדעתי שאם ה"עברי טייטש" אינו יודע, אז הבישוף בודאי לא ידע...

רואים אנו, סיים הרבי ר' העניך, כי מ"איך וויס נישט" יכולה לבא ישועה גדולה לישראל.

כך גם פרה אדומה היא ענין של "איני יודע" ענין של סוד. ולכן יכול כלל ישראל להגיע על ידה לתשועה גדולה.

רבי העניך מאלכסנדר זצ"ל בספרו 'חשבה לטובה', מסביר שמצות פרה אדומה שציונו הקב"ה לעשותה חק בלא טעם, באה ללמדנו, שבו ברגע שהאדם מכיר ויודע בכך שהוא לא מבין כלום, אבל הקב"ה כן יודע ונסתרים דרכיו, בכך הוא מטיל עצמו תחת חסותו של הקב"ה, ומשכך, הקב"ה עוזרו, כדברי דוד המלך ע"ה:

"יושב בסתר עליון בצל שד-י יתלונן אומר לה' מחסי ומצודתי וגו', כי אתה ה' מחסי עליון שמת מעונך, לא תאונה אליך רעה וכו' כי בי חשק ואפלטוהו וגו'".

זהו לשונו הק': "פרה אדומה היא חוקה, והטעם ממנה הוא זה בעצם אינו יודע, וכיון שאני באמת איני יודע כלל ואין אני כלום, הרי איננו תחת מי כי אם תחת ה' והוא היודע הכל, אם כן גם אני יודע הכל, ובזה שאין אני יודע אני נכלל בהקב"ה, וזה העיקר. וזאת שכתוב בתורה: אדם כי ימות באוהל, שימות את עצמו תמיד, דעם עצמו הלא אני אינני כלום, ואין אני יודע כלום ומה אני, וזאת היא התורה".

נצור לשונך

יש לשבח!

ואם יחפוץ לשבח אדם, שכבר הוחזק לרבים ונודע לאדם כשר וצדיק ואשר לא נמצא בו רעה ואשמה - גם על פני שונא ומקנא יש לשבח! כי לא יוכל לגנותו, ואם יגנהו, ידעו הכל אשר פיו דבר שוא.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של
מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

וְנִטְמָתָם בָּם

בעת שהויתי בארגנטינה שבדרום אמריקה באה לפניי אישה בטענה על בני משפחתה וילדיה שאינם מתייחסים אליה כראוי. הם אינם מתעניינים בה, אינם דורשים בשלומה ולא שומרים איתה על קשר כלל. דבר זה גורם לה צער גדול ועוגמת נפש מרובה, ועל כן היא באה לבקש את ברכתי שלכם ייפתח כלפיה, והם ישובו אליה כבעבר.

לצורך הברכה הביאה איתה האישה את תמונות בני משפחתה ופרשה אותם לפניי.

בראותי את כל בני המשפחה מצולמים יחד בפתחה של מסעדה בצ'ילה המאכילה את הציבור טריפות, פניתי אל האישה ואמרתי לה שקשייה עם בני משפחתה אינה נעוצים בהם אלא בתמונה זו. האישה נטלה לידיה את התמונה והתבוננה בה שוב בעיון רב, ולאחר כמה רגעים אמרה שהיא אינה מבינה כלל על איזו בעיה אני מדבר.

"אדם קרוב אצל עצמו ואצל ילדיו" אמרתי לה, "ולכן אינך יכולה לשפוט את עצמך ואת משפחתך ולהבחין בבעיה שבתמונה. הבעיה היא שמשפחתך מצולמת על רקע מסעדת טריפה, ופרוש הדבר שבני המשפחה סעדו יחד במסעדה זו שמאכילה טריפות".

"מדוע אכילה זו קשורה לעניין המכאיב שבני משפחתי לא שומרים איתי על קשר?" ביקשה האישה לדעת. ואני השבתי לה:

"על אכילת מאכלות אסורים נאמר בתורה הקדושה **וְנִטְמָתָם בָּם** (ויקרא יא, מג). כלומר אכילת מאכלי טריפה מביאה לטומאה המטמטמת את לבו ונפשו של האדם, וכתוצאה מאכילה זו האדם מקבל מחסום בראשו, עד שהוא אינו רואה אלא את עצמו וכבר אינו חושב על הוריו כלל.

כך אפשר להסביר את הדבר שילדייך מתעלמים מקיומך ומשאירים אותך לבדך, ופתרון הדבר הוא רק בהקפדה יתירה על ענייני הכשרות בבית. רק אז תוכלנה נפשות ילדייך להיפתח כלפייך, ובעזרת ה' עוד ישובו אלייך כבראשונה".

מבית ומחוץ

פעמים רבות באים לפני אנשים לקבל ברכה למילוי משאלותיהם, וכאשר אני שואל אותם: "האם אתם נזהרים לאכול רק מאכלים כשרים?" הם עונים לי תשובה מוזרה מאד: "בבית אנחנו נזהרים ובחוץ לא".

אך אני נותר תמה ושואל: מה ההבדל בין אכילת מאכלי טריפה שמטמאים את הנפש בבית, לבין אכילתם מחוץ לבית? האם ישנן בגוף האדם קיבה אחת לאוכל כשר וקיבה אחרת למאכלי טריפות? הרי קיבה אחת יצר לנו הבורא, ואליה נכנס כל מזוננו.

אין כל הבדל בין מאכלי טריפה הנכנסים לגופנו בתוך ביתנו לבין מאכלי טריפה שאנו אוכלים במקום חיצוני. שניהם אסורים בתכלית האיסור!

ושאלה נוספת לי - כיצד ייתכן שאדם מגיע לבקש את ברכת הצדיק מתוך רצון שברכת ה' תחול עליו כאשר כל גופו מלא בשקצים וברמשים!?

כאשר אני שואל את אותם אנשים שאלות אלו ומוכיח אותם על מעשיהם הסותרים, הם שומעים לדברי תוכחתי ומבינים עד כמה הם טעו בדרכם, וברוך ה' רבים זוכים לחזור לדרך הישרה ושומרים על הכשרות בביתם וביציאתם.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה
פינטו שליט"א

ההתחלה אומרת הכל

"מראשית ערסותיכם תתנו לה' תרומה" (במדבר טו, כא) המילה 'ערסיה' היא מלשון מיטה שהאדם ישן עליה, ומזהירה התורה שאדם קם ומתעורר מעריסתו, 'ראשית' הדבר הראשון שעליו לעשות "תתנו תרומה לה'" ותרומה מלשון התרוממות, שעל האדם להתרומם מיד ולקום בזריזות לעבודת ה'.

ראשית מעשיו בבוקר יהיו תרומה לה', שיתעסק במלאכת שמיים - בהכנה לתפילה, כמו שנאמר "הכון לקראת אלוהיך ישראל". וכך בדרך זו יזכה לקנות יראת שמיים כי הכל תלוי "בראשית" בהתחלה, ואם ההתחלה נכונה וראויה ההמשך יהיה כדוגמתה.

עוד אפשר לפרש "מראשית ערסותיכם תתנו לה' תרומה". 'ערסותיכם' דהיינו כשהילד קטן והוא עדיין בעריסה, הרי כבר מעריסתו צריך לתת אותו תרומה לה', לחזק אותו בדרך התורה והמצוות, ולא להמתין עד שיגדל. וכמו שאומר הפסוק (משלי כב, ו) "חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה", כי הכל תלוי בחינוך הראשוני, ואם כשהוא בקטנותו בעריסה, מראשיתו יתחנך לתורה ולקדושה כך גם כשיגדל ימשיך ויחזיק בדרך קדושה זו.

וחובה קדושה לאמץ דרך עלייה זו, מוטלת גם עלינו בני התורה. וכבר בתחילת הלימוד כשאדם בא ויושב ליד הגמרא, עליו לדעת כי הכל תלוי בצורה שבה פתח הוא את חוק לימודו. אם התחיל מיד בהתלהבות קודש - להשקיע את הראש בעיון הגמרא ולא להתעניין בשום דבר אחר, הרי שמובטחת לו עלייה במסילה העולה בית אל, אולם אם כל הפרעה קטנה תסיח את דעתו מן הלימוד וכבר בתחילת הלימוד הוא לומד בעצלתיים ובריפיון, ובכל רגע פוסק ממשנתו, ודאי שתורתו נעשית קרעים קרעים ומלימוד שכזה לא תצא כל תועלת ואין הוא מוסיף יראת שמים.

לכן נתחזק כולנו בעמלה של תורה ובפרט בתחילת הלימוד, שתחילת הסדר יהא בהתלהבות ובמרץ ובצורה טובה ומועילה, ומובטח שבסייעתא דשמיא גם ההמשך יהיה כך. ויהי רצון שנזכה לעלות מעלה מעלה בתורה וביראת שמיים, אמן ואמן.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויפתח הגלעדי" (שופטים י"א)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על מלחמת ישראל עם בני עמון, ועל הארץ שכבשו ישראל מסיחון שכבש מעמון, שהוא מענין הפרשה בה מסופר על בני עמון שישראל לא נלחמו עמם, אלא נלחמו עם סיחון וכבשו ממנו את הארץ שכבש מעמון.

**אורחות חיים מתוך הספר
"אנשי אמונה" לתולדות צדיקי
משפחת פינטו זיע"א**

ציונו של הצדיק כ"ק רבי משה אהרן פינטו זצ"ל באשדוד, הינו מוקד עליה לרגל לרבים הבאים לפקוד את קברו ביום ההילולא כמו בכל ימות השנה. סיפורי מופת מתהלכים על ישועות שלהם זכו אנשי אמונה שפוקדים את הציון ומעתירים בתפילה לפני שוכן מעונה זכותו של הצדיק רבי משה אהרן זיע"א תגן בעדם ויזכו לצאת מצרה לרווחה. ביריעה זו נספר אפוא את מה שהתרחש מאחרי הקלעים, באותה שעה שהוצרכו לבנות את הציון המוכר לנו כיום. וזה דבר המעשה שאותו סיפר בהתרגשות רבה מר שמעון מיארה, מאשדוד.

יום אחד, אשתי ביקשה שאני אלווה אותה ברכב החדש שלנו. מיד אחרי הכיכר באזור ו', פגע בנו הרכב שהיה מאחורינו ועבר ברמזור אדום. המכונית שלנו התהפכה ועשתה 4 גלגולים עד שעצרה בגדר הביטחון שבשולי הכביש. בזמן שהרכב התחיל להתהפך, ראיתי את דמות הצדיק רבי משה אהרון פינטו זיע"א, שנפטר מאוד מעט לפני האירוע. נדרתי אז שאם אנצל מהתאונה אני אקים בכספי ציון על קברו. ד' עזר לי ויצאתי מהמכונית בלי שום פצע.

הבאנו 20 תכניות למועצה

דתית בשביל לקבל אישור. עשינו את רוב העבודות מסביב לקבר, אבל עד אז לא ידעתי איך אעשה את הכיפה. בינתיים השארנו פתח גדול על הגג וכל כמה ימים הייתי שואל את רבי חיים פינטו שיגיד לי איך לעשות את זה. אבל לא היה עונה לי, ורק היה אומר: "אבא שלי יראה לכם מה לעשות".

יום אחד ענית לו בצחוק: "מי יראה לי איך לעשות? אם אעמוד ליד הקבר ואבקש את עצת הצדיק, רבי משה יענה לי?! אתם צריכים להגיד לי מה לעשות..."

רבי חיים לא השיב.

לילה אחד, מתוך שינה, אני רואה בחלום את הצדיק ונכנס אתו למשא ומתן על צורת הכיפה. הסברתי לו את תכנוני הראשון לבנות מעל הציון כיפת ברזל, והוא צעק עלי: "אל תעשה את זה! אני רוצה שהקבר שלי לא יהיה סגור, שיראו אותו מהשמים, ששום דבר לא יפריד בינו לבין השמים כשאהיה מליץ יושר על עם ישראל".

לא שוכנעתי מיד והשבתי לו: "גשם, רוח ושמש יפריעו למבקרים שירצו להשתטח על קבר הצדיק. בגלל זה, צריך שיהיה מכוסה. אם הרב מסכים אבנה על הקבר כיפת זכוכית שקופה, שהרב יוכל לראות את השמים".

אחרי מאמצים רבים, הצלחתי לשכנע אותו שיסכים לפתרון הזה.

ציירתי את התכנית של הכפה השקופה שהראיתי לו, והוא נתן את הסכמתו.

כל זה, אני חוזר, היה בחלום.

למחרת בבוקר, הייתי עדיין בהלם אחרי כול מה שראיתי בחלום. כשהגעתי למשרד שלי, מיד התחלתי לעבוד. יומיים לאחר מכן, הכיפה עם החלון הצבעוני הגדול, בדיוק כמו שראיתי בחלום, עמדה על קבר הצדיק.

אני עכשיו רוצה לציין דבר אחד: כשלקחתי על עצמי את בניית הקבר, היה במשבר כלכלי: לא הייתה עבודה ולא כסף. רק זכות הצדיק עמדה לנו ונתן לנו את האפשרות לגמור את העבודה. והצדיק נתן לנו פרס: פתחנו את עסקנו 'תבנית אשדוד'. זכותו יגן עלינו ועל כל עם ישראל. אמן.

עוד מאורע מאותה תקופה סיפר מר מיארה: היה זה לילה של חורף, בימים שעבדתי על תכניות הציון, אחרי שעות עבודה עם האדריכל, יצאתי מאוחר מהעבודה. הייתי סחוט ומיד נרדמתי. ואז הופיע בחלומי הצדיק רבי משה אהרון, הוא היה נראה כעוס וצעק עלי: "מה עשיתי לך שאתה רוצה לשרוף את כל התכניות של ציוני?"

התעוררתי פתאום ונזכרתי בתנור שהיה מחמם את החדר שלי במשרד: שכחתי לכבות אותו, הוא היה מאוד חם וליד הכורסה שלי! הייתי בטוח ששרפה פרצה במשרדים שלי! קפצתי מהמיטה ונסעתי כמה שיותר מהר עד בית החרושת. לפני שפתחתי את שער הכניסה, שמתי לב שהמקום היה מדי מואר. רצתי עד החדר שלי, אבל החום שהיה שורר במקום לא אפשר לי להיכנס.

עלה במוחי הרעיון לעצור את החשמל בלוח החשמל, וכך, ברוך ד' ובזכות הצדיק זיע"א, האסון נמנע.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +972585207103 • עברית +541141715555

שמעו וראו מי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם